

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **CH. B.**, narozená X
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. 159390/2019/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. 159390/2019/KUSK, a rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 8. 4. 2019, sp. zn. 65369/2018/ODSA/jižd, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 4. 2019, sp. zn. 65369/2018/ODSA/jižd, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání

přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť měla porušit zákaz uvedený v ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona, dle kterého je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace tím, že při řízení motorového vozidla vjela a následně zaparkovala do vyznačené plochy vodorovné dopravní značky V 13 „Šikmé rovnoběžné čáry“. Za toto protiprávní jednání byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2016 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně se domáhá toho, aby soud spolu s napadeným rozhodnutím zrušil rovněž jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že je dle jejího názoru napadené rozhodnutí nezákonné, neboť správní orgány neprokázaly subjekt přestupku. Správní orgán prvního stupně totiž založil skutkové zjištění o totožnosti řidiče vozidla toliko na doznání žalobkyně, které navíc bylo učiněno před zahájením přestupkového řízení a není tak přípustným důkazem. Je to důkaz jediný, nepřípustný a navíc později v průběhu řízení žalobkyní popřený – uvědomila si totiž, že daného dne vozidlo neřídila a sdělila to správnímu orgánu.
3. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán prvního stupně navíc prvostupňové rozhodnutí doručoval datovou schránkou bez uznávaného elektronického podpisu.
4. Kromě výše uvedeného žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas s vyvěšením osobních údajů svých a jejího zástupce na internet Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“).
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že *„teleologický výklad zákona by měl vždy bez výhrady směřovat k ochraně zájmů ostatních účastníků silničního provozu (chráněný veřejný zájem), a nikoliv k ochraně přestupce na základě hledání formálních pochybení v procesu řízení o přestupku“*. Pasivita v celém přestupkovém řízení a ponechání si tvrzení až do jednání před soudem svědčí o účelovosti takového jednání. Provozovatel vozidla, jehož jediným společníkem a jednatelem je žalobkyně, za řidičku označil žalobkyni a ta se k řízení vozidla v inkriminovaný den doznala. Jak vyplývá ze soukromého práva, každá svéprávná osoba má rozum průměrného člověka i schopnost jej s běžnou péčí a opatrností používat. Žalobkyně se navíc zabývá podnikatelskou činností a lze u ní tím spíše očekávat, že rozumí následkům doznání k přestupku. K ústnímu jednání ve věci projednání přestupku se však nedostavila a na svá práva rezignovala. Postup žalobkyně je zjevně obstrukční, což vyplývá i z volby zmocněnce ve správním řízení. Žalovaný dále popsal typický průběh obstrukčního jednání, které vede k rušení rozhodnutí soudy z formálních důvodů. Pokud však osoba průměrné inteligence přizná svou vinu, jde o jednoznačný důkaz, který již následné účelové zpochybňování nemůže zvrátit. Žalovaný navrhl výslech pracovnice správního orgánu prvního stupně.
6. Pokud jde o námitku anonymizace údajů, podle které právní zástupce žalobkyně nechce být ztotožňován se svými klienty, žalovaný uvádí, že advokátovi nic nebrání odmítnout zastupování klienta, s nímž nechce být spojován. Poukazuje pak na to, že právní zástupce

žalobkyně v žalobě zcela vážně uvedl, že *pro veřejnou moc, respektive její vybrané představitele, bylo zcela typické, že si pověsí co, koho a kam chtějí podle své libovůle (viz například v roce 1661 exhumace ostatků Olivera Cromwella, jejich posmrtná „poprava“ a jejich veřejné pověšení, případě pověšení ostatků vůdců stavovského povstání v Praze v roce 1621).* Podle žalovaného by se měl právní zástupce žalobkyně zamyslet nad tím, zda si případné negativní reakce veřejnosti nezpůsobuje tímto přístupem sám.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby; požádal při tom o přiznání paušální náhrady nákladů řízení podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., neboť soudní řízení není pokračováním řízení správního.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:
9. Dne 18. 10. 2018 v 9:07 hod bylo na náměstí Míru v Mladé Boleslavi zjištěno, že řidič vozidla tovární značky Š., registrační značky X, nerespektoval vodorovnou dopravní značku V 13 „Šikmé rovnoběžné čáry“. Tímto jednáním porušil řidič ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.
10. Tento přestupek byl policejním orgánem oznámen správnímu orgánu prvního stupně. Ten dne 6. 11. 2018 doručil provozovatelce vozidla, společnosti Y. s. r. o. (dále jen „provozovatelka“), v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k zaplacení určené částky, respektive alternativně k sdělení potřebných údajů o řidiči vozidla. Provozovatelka po stanovené lhůtě splatnosti částku zaplatila a ta jí byla správním orgánem prvního stupně vrácena. Poté, co byla správním orgánem prvního stupně předvolána k podání vysvětlení, oznámila provozovatelka, že v předmetné době byla řidičem vozidla žalobkyně; dále odmítla vypovídat.
11. V návaznosti na obsah písemnosti zaslané provozovatelkou správní orgán prvního stupně doručil žalobkyni dne 17. 1. 2019 předvolání k podání vysvětlení. Na předvolání žalobkyně nereagovala a na výzvu k podání vysvětlení se ke správnímu orgánu nedostavila. Dne 4. 2. 2019 však správnímu orgánu prvního stupně doručila písemnost, v níž uvedla: *„K tomuto bych Vám chtěla sdělit, že jsem dne 18. 10. 2018 měla vozidlo reg. zn. X zapůjčené a řídila jsem jej. Velice se omlouvám, pokud jsem se dopustila porušení silničních předpisů. Dále využívám svého práva a v této věci odepírám výpověď, neboť bych si jeho provedením mohla přitížit. Raději se vyjádřím po zahájení řízení za použití všech práv obviněného.“* Písemnost nebyla opatřena podpisem žalobkyně. Tuto vadu žalobkyně na základě výzvy správního orgánu prvního stupně dne 19. 2. 2019 zhojila doručením totožné písemnosti, nyní již řádně opatřené podpisem.
12. Dne 28. 2. 2019 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení podle § 78 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a současně předvolání k ústnímu jednání.
13. Dne 7. 3. 2019 byla do spisu společností D. s.r.o. založena plná moc, znějící však na společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o. V plné moci je uveden nesouhlas žalobkyně se substitucí.
14. Ústního jednání dne 21. 3. 2019 se žalobkyně ani její zástupce nezúčastnili. Téhož dne však P. K. bez jakéhokoliv průkazu zmocnění zaslal datovou zprávou nepodepsanou písemnost, totožnou jako založila dne 4. 2. 2019 žalobkyně.

15. Dne 8. 4. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání výše uvedeného přestupku.
16. Proti němu podal P. K. odvolání, které posléze až po výzvě doplnil o námitku, že žalobkyně v uvedenou dobu vozidlo neřídila a prvostupňové rozhodnutí se tak neopírá o žádný zákonný důkaz. Rovněž, až na základě výzvy k odstranění vad podání, P. K. zaslal pověření jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o. a rovněž i plnou moc udělenou žalobkyní dne 15. 5. 2019 přímo jemu. Odvolání správní orgán prvního stupně nejprve považoval za opožděné, žalovaným bylo následně vyhodnoceno jako včasné a podané oprávněnou osobou.
17. Dne 10. 12. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým o odvolání žalobkyně rozhodl způsobem uvedeným v bodě 1. tohoto rozsudku. Odvolání zamítl s odůvodněním, že neshledal žádný rozumný důvod, pro který by měl žalobkyni uvěřit, že vozidlo neřídila, když si to uvědomila teprve téměř po roce ode dne spáchání přestupku. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí vyšel ze skutečnosti, že se žalobkyně původně opakovaně písmeně k řízení vozidla doznala. Dle žalovaného nebyl shledán žádný pádný důvod, který by dřívější přiznání žalobkyně vyvrátil či zpochybnil, zvláště pak neuvedla-li žalobkyně jinou osobu, která vozidlo řídila. Takové tvrzení žalobkyně je dle napadeného rozhodnutí účelové, skutkový stav věci byl zjištěn řádně a v řízení nedošlo k porušení práv žalobkyně.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
19. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Právní posouzení žaloby

20. Stěžení žalobní bod směřuje k odpovědnosti žalobkyně za přestupek, který jí nebyl dle jejího názoru dostatečně prokázán, neboť správní orgány nedisponovaly žádným důkazem o tom, že žalobkyně vozidlo řídila, neboť své doznání učinila před zahájením přestupkového řízení a následně jej odvolala.
21. Soud předesílá, že v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz č. 209/1992 Sb.). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008-67].
22. Podle § 3 správního řádu „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (...)“.
23. Podle § 137 odst. 1 věty první správního řádu „[k] prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení.“

24. Podle § 137 odst. 4 téhož zákona „[z]áznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.“
25. Podle § 82 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky „[o]bviněný má právo nevypovídat. Správní orgán nesmí obviněného nutit k výpovědi nebo doznání. Správní orgán obviněného před výsledkem poučí o právu nevypovídat a o zákazu provádět výslech.“
26. Podle § 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) „[o]rgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezabývá orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu“.
27. Obsah písemnosti, kterou žalobkyně doručila dne 4. 2. 2019 (resp. 19. 2. 2019) správnímu orgánu prvního stupně, představoval vysvětlení ve smyslu shora citovaného ustanovení § 137 odst. 1 správního řádu a správní orgán prvního stupně z podání vysvětlení zcela logicky dovodil, že to byla právě žalobkyně, kdo v době spáchání protiprávního jednání užíval vozidlo, a proto s ní správně zahájil řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. NSS v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, uvedl, že „[v]zhledem ke skutkovým okolnostem projednávané věci je třeba doznání stěžovatele ke spáchání přestupku v rámci podání vysvětlení považovat za zcela dostatečný podklad pro zahájení přestupkového řízení vůči stěžovateli jako řidiči vozidla.“ (zvýraznění doplněno zdejším soudem)
28. Shora uvedenou písemnost lze považovat za záznam o podání vysvětlení, v následném řízení o přestupku však tato písemnost nemohla představovat důkaz. V tomto ohledu musí soud přisvědčit žalobkyni, neboť její názor koresponduje jak s výše citovaným ustanovením § 137 odst. 4 správního řádu, tak i s judikaturou NSS; v rozsudku shora citovaném NSS dovodil mimo jiné následující: „Stěžovateli je však nutno přisvědčit v tom, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení stěžovatele učiněným před zahájením přestupkového řízení. Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, včetně rozsudku, na který odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti (viz rozsudek ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 - 33, nebo dále např. rozsudky č. j. 1 As 96/2008 - 115 či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Správní orgány tak nemohly založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení stěžovatele. Byť je přestupkové řízení podstatně méně formalizovaným procesem než řízení trestní a zcela jistě v něm nelze uplatnit všechna pravidla vyplývající z trestního řádu, pro posouzení uvedené otázky lze připustit podpůrnou argumentaci § 2 odst. 5 trestního řádu (citace viz výše – pozn. soudu), jak to učinil stěžovatel. Ani v přestupkovém řízení tak nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení.“
29. Za přípustný důkaz o totožnosti řidiče nelze považovat ani opakované zaslání nepodepsaného „doznání“ (poprvé doručeného před zahájením řízení správnímu orgánu prvního stupně dne 4. 2. 2019 přímo žalobkyní) z datové schránky P. K. po zahájení přestupkového řízení dne 21. 3. 2019. Tento úkon byl totiž jen opakovaným zasláním téhož dokumentu, a tedy bez právního významu v řízení. Ze závěrečné věty podání „[r]aději se vyjádřím po zahájení řízení za použití všech práv obviněného“ je nepochybné, že

nejde o nějaké nové doznání učiněné v rámci již zahájeného přestupkového řízení. Z dokumentu také nijak neplyne, že by v něm obsažené prohlášení bylo činěno v zastoupení žalobkyně ať již P. K. přímo (plnou moc mu ovšem žalobkyně udělila až 15. 5. 2019) nebo jakožto pověřeným zaměstnancem společnosti P. A. CH. s. r. o., která byla v rozhodné době považována za procesního zástupce žalobkyně. Především však doznání považuje soud za osobní úkon obviněného, který v zastoupení učinit nelze (srov. analogicky např. § 206a trestního řádu); tím není samozřejmě vyloučeno, aby obviněným podepsané doznání doručil správnímu orgánu jeho zástupce, k tomu však v projednávaném případě nedošlo, neboť dokument žalobkyní podepsán nebyl.

30. Soud proto přisvědčuje žalobkyni, že neměl-li správní orgán prvního stupně k dispozici žádný jiný důkaz o tom, že vozidlo řídila žalobkyně, a naopak popřela-li ta v průběhu řízení o přestupku prostřednictvím obecného zmocněnce své původní vyjádření, pak měl správní orgán řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro nedostatek důkazů zastavit a následně ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu projednat přestupek provozovatelky vozidla dle § 125f odst. 1 téhož zákona. Závěry zdejšího soudu v obdobné věci stvrdil i NSS v rozsudku ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27.
31. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že samotné odvolání doznání samo o sobě nutně nepředurčuje přestupkové řízení k zastavení. Jak dovodila již předválečná judikatura NSS (dále jen „prvorepublikový NSS“) *„i odvolané doznání obviněného může mít v řízení [disciplinárním] za určitých okolností dostatečnou průkazní sílu a může k němu být hleděno při [disciplinárním] potrestání.“* (srov. rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 31. 5. 1930, č. 5193/30, publikované ve sbírce Bohuslavově A, č. 8650/1930). NSS v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014-54, vysvětlil, že *„[p]rávo obviněného změnit výpověď učiněnou u ústního jednání, popř. odvolat doznání, s ohledem na vlastní strategii obrany, vyplývající ze zákazu obviněného nutit k výpovědi a doznání dle § 73 odst. 2 posl. věta zákona o přestupcích [nyní § 82 odst. 2 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky – pozn. zdejšího soudu], však nevylučuje právo správního orgánu a soudu vyhodnotit tento úkon v kontextu s ostatními skutečnostmi a případně jej označit za nevěrohodný (...), pokud odvolání doznání je zcela jednoznačně v rozporu se všemi shromážděnými podklady pro rozhodnutí a vším, co v řízení vyšlo najevo, a je učiněno s velkou časovou prodlevou (...). Stěžovatel přitom při odvolání svého doznání neuvádí vlastní skutkový děj, což je sice v souladu se shora uvedeným ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, nicméně věrohodnost takového úkonu je tím opět snížena. Pokud změněné tvrzení stěžovatele soud vyhodnotil za nevěrohodné, zůstává tímto odvoláním doznání nezměněna výpověď stěžovatele u ústního jednání a pak – pokud je v souladu s ostatními důkazy a podklady pro rozhodnutí – z ní lze učinit skutková zjištění, která tvoří závěr o skutkovém stavu pro rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 9. 10. 2007, č. j. 9 As 37/2007-76).“* V projednávaném případě však jednak doznání nebylo učiněno u ústního jednání a ani v rámci přestupkového řízení a především zde žádné ostatní důkazy a podklady pro rozhodnutí nejsou a celkový kontext ostatních skutečností chybí, neboť rozhodnutí o vině je založeno toliko a pouze na uvedeném doznání, resp. podání vysvětlení.
32. Vzhledem k výsledku řízení a jeho dopadu na prvostupňové rozhodnutí se soud nezabýval druhým žalobním bodem týkajícím se dodržení jeho formálních náležitostí.
33. Pokud jde o na několika stranách obšírně formulovaný nesouhlas žalobkyně se zveřejňováním jejích osobních údajů a osobních údajů jejího zástupce na webu NSS, uvádí

soud, že tato část žaloby nesměřuje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího soudu. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto touto částí žaloby, kterou ostatně ani sama žalobkyně nepovažuje za žalobní námitku, nýbrž toliko za upozornění pro NSS, dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Vzhledem k tomu, že správní orgány nezastavily řízení, ačkoliv nedisponovaly žádným relevantním důkazem o tom, že v rozhodný čas užívala vozidlo právě žalobkyně, dopustily se závažné vady řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil jak napadené rozhodnutí, tak podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i prvostupňové rozhodnutí. Soud současně podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. V případě žalobkyně shledal soud důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznat.
36. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud na základě zhodnocení procesní strategie žalobkyně, resp. jejího zmocněnce, za jehož volbu je žalobkyně odpovědná a jehož chování je jí plně přičitatelné, jako obstrukční. V dané věci jde např. o prodlužování řízení učiněním nepodepsaného vysvětlení, odstranění této vady až k výzvě správního orgánu, podání odvolání osobou, která až následně složitě prokazovala své oprávnění za žalobkyni jednat, a to navíc nejprve bez uvedení důvodů, v čem žalobkyně spatřuje rozpor prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Procesní strategii žalobkyně, kterou byl evidentně sledován zánik odpovědnosti za spáchaný přestupek a jež je dle názoru soudu zjevně zneužívající povahy, soud spatřuje rovněž v podání vysvětlení, jehož samotný obsah byl žalobkyní, respektive jejím zmocněncem posléze v průběhu řízení vyvracen.
37. Procesní strategie zvolená žalobkyní, respektive jejím zmocněncem, přitom může být důvodem zvláštního zřetele hodným, na jehož základě soud úspěšnému účastníku náhradu nákladů řízení nepřizná (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36). Procesní strategii žalobkyně a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobkyně nepochybně známa například z věcí zdejšího soudu sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015 či 44 A 57/2018) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže v meritu byla žalobkyně úspěšná.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. ledna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně